

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

KAMER DERTIEN

blijspel in drie bedrijven

door

René de Windt

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2011

Nr.1494

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd.

Enkele dagen voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteursrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A1

© 1985 Toneelfonds J. Janssens/René de Windt

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Personen :

1. Jozef Lempan, eigenaar van hotel Repos, in Oostende.
2. Carla Wijns, zijn vrouw.
3. Hubert Vervliet, gast.
4. Lucy Decoene, zijn vrouw.
5. Mister Alan Foreighner. Amerikaanse gast. Slobbroek aan.
6. Kitty Goudfingers, dienstmeisje. Als zigeunermeisje gekleed.
7. Monsieur Casimir Diève de Meulebek. Gast. Opzichtig gekleed. Kan ook door een vrouw worden gespeeld. Die heet dan : Yasmir Diève.
8. Duparc, inspekteur. Met detektivehoed en halve gevulde mantel.

Het toneel verbeeldt hal van hotel, met links toonbank, hotelboek, zichtkaartenstaander, rek met sleutels tegen de wand. Verschillende boekjes op toonbank.

Deze toonbank kan achter een gordijn of scherm worden verborgen. Dan trekt men rechts een gordijn of scherm weg, waarachter een sofa staat. Aldus bekomt men kamer dertien.

Eerste bedrijf

Dit bedrijf begint in de hal. Op toneel Lempan en Carla achter de toonbank. Carla leest een detektiveroman.

Lempan : - De gasten stroomden vandaag toe, Carla.

Carla : - Ja...

Lempan : - Bijna alle kamers zijn bezet. Seffens moeten wij gasten weigren. Eindelijk komt er schot in ons hotel. Gelukkig. Want de laatste maanden was het zeer povertjes.

Carla : - Ja...

Lempan : - Konden wij zo een paar jaartjes op volle bezetting draaien, dan kwam er een einde aan onze geldzorgen. En ware het mogelijk aan modernisering te denken. Wij zouden... He, Carla ! Verdecke, ge luistert weeral niet. Altijd met uw neus in die stomme detektiveroman'tjes.

Carla : - Ze zijn zo opwindend, Jos. Ho, ik ril er van !

Lempan : - Leg die prutskens neer, en houd u met ons hotel bezig.

Carla : - Ons hotel. In Repos gebeurt er nooit iets, dat de moeite waard is. Elke dag, weer een vervelende dag.

Lempan : - Nooit iets opwindends. En onze kamer dertien dan ? De mysterieuze dingen daar, het spook. Dat vergeet ge.

Carla : - Bah, drie dagen per jaar een spookske. 't Is alles.

Lempan : - Gij zoudt alle dagen kermis willen, zeker. Weet ge, dat het vandaag de eerste spookdag is ?

Carla : - 13 April. Ge hebt gelijk. Zeg Jos, om ambras te vermijden, laat deze keer geen gasten op kamer dertien.

Lempan : - Die ambras weegt niet op, tegen 't geld dat wij anders verliezen. Als er gasten komen, hop, dertien binnen.

Carla : - Wacht die drie dagen. We zullen er niet door geruïneerd zijn. (Diève op, komt naar de toonbank)

Diève : - Hier mijn sleutel, madame Lempan. 'k Ga nog een wandelingske doen. Mijn hoofd, en mijn gedachten verzetten.

Lempan : - Eens naar de bank wandelen, meneer Diève ?

Diève : - Neen. Die kant moet ik niet uit, monsieur. 'k Neem de promenade Albert premier. Albert, welke souvenirs ! Spannende, tedere, ontroerende. Een groot-oncle van mij, Stanislasir Diève de Cortebek, was kapitein in de eerste wereldoorlog. Kapitein van het roemruchte regiment der lansiers. Steeds in de nabijheid van zijn majesteit.

Lempan : - Promenade Albert. Ware ik in uw plaats, 'k zou toch maar eens een bank binnenstappen. Er zijn er genoeg vlak bij. Maar ja, 't zal weinig baten. Er staat toch niets op uw rekening.

Carla : - Toch wel, nietwaar meneer Diève ? Mijn man vergist zich.

Diève : - Zeker, madame Lempan, zeker.

Carla : - Een grote som staat er op uw rekening. Allemaal rode cijfers.

Diève : - Maar madame ! Daar zijt ge wel mis in. Rood. Ah neen. Ik ben geen kommunist. Ik, Casimir Diève de Meulebek. Een mijner voorvaders had een hoge voorname functie bij zijn majesteit Leopold twee. Hij was eerste hofheer.

Lempan : - Ik veronderstel, dat die dan wel zijn hotelrekening kon betalen.

Carla : - Ge weet toch, hoeveel ge ons schuldig zijt, meneer ?

Lempan : - Drie en dertig duizend frank.

Diève : - Zoveel, monsieur ? 'k Dacht, dat het maar drie en twintig was.

Lempan : - Die ge ook niet zoudt kunnen betalen. Drie en dertig, beste vriend. Wij hebben het u drie keer gevraagd. Heel beleefd.

Carla : - En drie keer uitstel gegeven. Zeg niet, dat wij moeilijk zijn. In de laatste aflevering die ik van Derrick zag, maakte men een vent koud, simpel om honderd mark.

Diève : - Honderd mark. Dat is niet veel, eh ?

Carla : - Heel wat minder dan ge ons moet betalen.

Diève : - Madame en monsieur Lempan, van hotel Repos, waar ik reeds een tijdje verblijf, en heel tevreden ben. Uiterst tevreden. Een Diève de Meulebek kan eens tijdelijk - oh heel kort tijdelijk - in een minder comfortabele financiële toestand verkeren. Maar, er komt zonneshijn...

Carla : - Ha, ge bedoelt, er komt weer zaad in het bakske ?

Diève : - Cestça, madame, cestça. Op mijn wandeling, seffens, zal ik de eer en het genoeg hebben, een zakenrelatie te ontmoeten. Die monsieur heeft een buitengewoon schitterende carrière gemaakt. En hij beloofde mij, zijn portefeuille te openen. Wijd te openen, om een oude schuld aan mij te vereffenen. Voila. Raad eens, hoeveel die schuld bedraagt, madame Lempan ?

Carla : - Wij zijn geen helderziende, als Forsini, die door Nick Carter ontmaskerd werd.

Diève : - Hoeveel zal ik vandaag terugbetaald krijgen, denkt ge ? Op de kop : drie en dertig duizend frank.

Carla : - Als dat geen toeval is !

Lempan : - Juist wat ge ons schuldig zijt.

Diève : - En wat ik zal betalen, cher monsieur Lempan. Deze avond. Als ik terugkeer. Woord van eer. Edelmanseer.

Carla : - Ge keert toch nog wel terug ? Heeft hij zijn valies niet bij, Jos ?

Diève : - Mijn valies, welk affront ! Beste madame en monsieur, 'k durf u wel verzekeren, hoewel geld het minste mijner bekommelingen uitmaakt, en er maandelijks fortuinen door mijn handen passeren...

Lempan : - Stoeffers hebben geen brood.

Diève : - En klagers als u geen nood.

Lempan : - Klagers ! We mogen toch wel vragen waar we recht op hebben, baron sans sous !

Diève : - 'k Ben geen baron. Wel Jonkheer. Mes amis, deze avond wordt ge betaald. Tot de laatste centiem.

Carla : - Eerst zien, zei de blinde.

Lempan : - En hij nam een lantaarn om naar de zon te kijken.

Diève : - Goede rekeningen maken goede vrienden. Madame, monsieur, Casimir Diève de Meulebek heeft de eer u te groeten. Au revoir. En, bij het diner liefst kroketjes voor mij.

(Diève af)

Carla : - Weer foefjes, die hij ons wijsmaakt. Om ons zoet te houden. Zakenrelatie, schitterende carrière. Poe ! In de roman "Het geheim der verborgen lade" las ik, dat de beroemde Stavisky, de koning der oplichters, in der tijd...

Lempan : - Zot geworden is, van teveel boekskens te lezen. Luister eens goed, Carla, als ge nog eens...

(Vervliet en Lucy op, met twee valiezen)

Vervliet : - Goede dag, madame, meneer.

Carla : - Goede dag. Wat kunnen wij voor u doen ?

Vervliet : - Is er in hotel Repos soms nog een kamer vrij ?

Lucy : - De toeristische dienst van Oostende verwees ons hierheen.

Carla : - Lieve mensen, ik vrees...

Lempan : - De toeristische dienst deed goed, u naar ons te verwijzen.

Hoewel wij bijna volgeboekt zijn, kunnen wij u...

Carla : - Ongelukkiglijk, geen kamer aanbieden.

Lempan : - Carla ! U met veel genoeg, onze laatste beschikbare kamer aanbieden.

Carla (tot Lempan) : - Vorig jaar rende die oude dame bijna gek van angst het hotel uit.

Lempan : - Dit zijn betrekkelijk jonge mensen. Madame, meneer, ge boft; ik heb nog een zeer mooie gerieflijke kamer voor u. Op het eerste verdiep. Zicht op zee.

Carla : - Als zij een stoel op de tafel zetten, en daar dan gaan op staan.

Vervliet : - Net nog één kamer. Ha, dat valt mee, Lucy. Eindelijk.

Lempan : - Kamer dertien staat voor u klaar.

Lucy : - Dertien ! Oeijoeijoeij ! Hubert, dertien. Een ongeluksgetal.

Vervliet : - Alee, alee, ge zijt toch niet bijgelovig, Lucy.

Lucy : - En vandaag, 't is ook de dertiende !

Carla : - Vrijdag, de dertiende.

Lucy : - Nog een vrijdag op de koop toe ! Neen neen, dat is teveel. Hubert, we zijn er van onder.

Lempan (tot Carla) : - Voor één keer zoudt ge beter met uw neus in die prulleboekjes zitten, en uw smikkel houden. Geachte gasten, indien ge toestemt, zal ik u met veel genoegen deze prachtige kamer aanbieden.

Lucy : - Hubert, laat ons gaan. Ik zal er bang zijn.

Vervliet : - Waar moeten wij nu nog naartoe ? Dertien hotels hebben wij afgelopen.

Lucy : - Weeral dertien !

Vervliet : - IK ben niet bijgelovig. 't Zou er op de koop nog moeten bijkomen, dat het op die kamer spookt.

Carla : - Spoken... zegt hij ! Hoe kan hij het raden !

Vervliet : - Meneer, we nemen die kamer. Een vraagje nog : de prijs, alstublieft.

Lempan : - Beste gasten, omdat het onze laatste kamer is, en ge ons op het eerste gezicht zeer sympatiek voorkomt, kan ik deze kamer, met uitzicht op zee...

Carla : - Vanop tafel en stoel...

Lempan : - Volledig pension, twee personen, u aanbieden voor het democratische prijsje van dertien honderd frank daags.

Lucy : - Ah neen ! Dat is te veel !

Lempan : - Maar madame ! Teveel. Slechts dertien...

Lucy : - Het regent hier dertien. Hubert, onze valiezen. We zijn riebedehie. En rap.

Vervliet : - Lucy...

Lucy : - Hier blijf ik niet. Geen vijf minuten meer. 'k Slaap nog liever op een bank in het park.

Vervliet : - Verdooze, op een bank slapen in het park. Ik doe ginder uw corset niet uit.

Lucy : - 'k Houd hem aan, 't is dan zoveel te warmer.

Vervliet : - Ge stelt u belachelijk aan. Meneer, 't is dik in orde. We nemen die kamer voor... Goed goed, zoals ge gezegd hebt.

Lempan : - Alaboneur. Verstandig gesproken. Ge zult zien, dat uw man het juist voor had, lieve madame. Wilt ge hier uw naam en adres vermelden ? (Lempan belt. Kitty op)

Lempan : - Nieuwe gasten, Kitty. Breng hen naar kamer dertien.

Kitty : - Komnata... Wat zegt ge, meneer ! Komnata trinadat. Kamer 13 !

Lempan : - Ja. Vooruit.

Kitty : - Maar, vorige trinadat, dertien Apriël. De oemee, het spook.

Lempan : - Hebt ge watte in uw oren ! Breng hen naar die kamer. En avant. En zonder kommentaar.

Vervliet : - Juist. Nicht raisonieren, zeiden de Duitsers, de vorige oorlog.

Lucy : - Ge zoudt beter naar mij luisteren, Hubert. Wie weet, wat staat er ons te wachten.

Vervliet : - Zicht op zee.

Kitty : - 't Is hier sloesat, smatrjet, moltsat : horen, zien, en niets zeggen. Wilt ge mij volgen. Komnata trinadat : kamer dertien. Dit wordt de griezelligste, euh, de gezelligste vakantie die ge ooit hebt meegemaakt.

(Vervliet, Lucy, Kitty af)

Carla : - Jos, beseft ge goed, wat ge gedaan hebt ? Die lieve mensen, op deze dag juist, naar de spookkamer sturen. Laatst las ik, dat Lord Lister, de vader van alle detektives, in zulk een situatie...

Lempan : - Zijn armen omhoog stak, en zuchtte : Waar heb ik dit verdiend. Een vrouw, die gek aan 't worden is, door teveel detektiveromantjes te lezen.

Carla : - En waar heb ik dit verdiend ! Een man, die zijn ziel aan een spook verkoopt. Voor dertien honderd frank. Charlie Chan zou zeggen : (spreekt door de neus als een chinees) door glans van geld hebben laten verblinden en zo naar diepe afgrond glijden.

(Kitty op, toont armband)

Kitty : - Kijk eens, wat een bicjoe van een brasljet.

Carla : - Kitty Langfingers !

Kitty : - Ik heet Kitty Goudfingers.

Carla : - Langfingers noem ik u ! Ge hebt weeral gejat.

Kitty : - 't Blonk zo schone, madame. Ik drukte dat braaf mens de hand, en dit was Kittys beloning.

Lempan : - Altijd hetzelfde met u. Wanneer houdt dit eens op ?

Kitty : - 't Is zo verleidelijk. Het zit in mij gebakken.

Carla : - Ge brengt dit seffens naar madame Vervliet terug.

Lempan : - Met oncindig veel ekskuses.

Kitty : - Mij ekskuseren meneer, omdat ik handig ben ?

Carla : - Terug geven. Of buiten !

Kitty : - 't Is goed, van u mag ik niets houden. 'k Zal vertellen, dat ik hem gevonden heb. 'k Moet er toch terug, want ze hebben een fles van de beste portwijn gevraagd.

Carla : - Ga dan. En, Kitty, plak een etiket van onze beste port op een gewone fles uit 't vat, ge weet wel. En terug geven.

Kitty : - Ja, ja.

Carla : - Goed verstaan, dit is de allerlaatste keer.

Kitty : - Dat ik de etiketten moet verwisselen ?

Lempan : - Dat ge onze gasten besteeft ! Hop !

(Kitty af)

Lempan : - We hadden dit zigeunermeisje verleden jaar niet in dienst mogen nemen, Carla.

Carla : - Ze doet haar werk toch goed.

Lempan : - Maar al te goed !

Carla : - Tot nu toe gaf ze alles eerlijk terug, Jos.

Lempan : - Eerlijk ! Zoudt ge verdorie willen, dat ze het hield.

Carla : - Oh, kon ik zo manoevreren, als Kitty. Om iets achterover te drukken, moet ge handig zijn. En dat vind ik in geen enkele handleiding. Maar ik laat niet af, en 'k oefen mij. Ge moet eens zien, Jos. Opgolet, ladys en gentlemen, kijk goed : niets in mijn handen, niets in mijn mouwen...

Lempan : - En niets in mijn hoofd. Allee, zot: model.

(Lempan en Carla af. Dekor verandert, het wordt kamer dertien.)

(Vervliet en zijn vrouw op toneel. Lucy pakt valies uit. Een fles porto met twee glazen staat op een tafeltje.)

Lucy : - 't Is hier fel tegen mijn goesting, Hubert. Fel.

Vervliet : - 'k Dacht dat ge verstandiger waart, Lucy. De enige dochter van wijlen meubelfabrikant François Decoene.

Lucy : - Gij gaat overal te licht over, .

Vervliet : - Ook toen ik met u trouwde.

Lucy : - En ik, als ik ja zei. Mijn ma waarschuwde mij nochtans, maar 'k luisterde niet. Nu brengt ge mij op een spookkamer. Hoewel... ik niet bang ben !

Vervliet : - Ik zie het, ge doet in uw broek, alleen door aan een spook te denken. Gelukkig is het een klein broekje, er kan niet veel in.

Lucy : - Wel wel, is meneer weer geestig.

Vervliet : - Kom, stop dat uitpakken maar, en zet u naast mij.

Lucy : - Eerst uw scheerétui nog uitleggen. Zijn scheerétui, ha ha ! Mannen met baarden zijn andere kastars !

Vervliet : - 'k Had enkele tegenslagen, Lucy.

Lucy : - Al veel jaren tegenslagen. En meer dan enkele. We hadden geen rotte frank meer, eer wij van huis vertrokken.

Vervliet : - Maar nu hebben wij er. En 't zijn geen rotte.

Lucy : - Omdat ge mijn ma weer eens hebt overpraat.

Vervliet : - Een weduwe met veel geld. Aan wie kan zij het beter geven ?

Lucy : - Dan aan haar luie schoonzoon. Hoeveel hebt ge ma afgeluist ?

Vervliet : - Oh, een fatsoenlijk sommetje. Vijftig duizend frank.

Lucy : - Ahwel merci !

Vervliet : - 't Zijn madame Decoenes laatste niet.

Lucy : - 't Moest er nog bijkomen. Schikt ge die allemaal op te doen, Hubert ?

Vervliet : - 'k Weet niet, hoelang Lucy Decoene in Oostende wil blijven.

Lucy : - Net zolang man, tot we in ons hemd staan !

Vervliet : - Verdoeze ! 'k Zie u gaarne in uw hemd !

Lucy : - Zeveraar. Als dat geld door de molen is, en dat zal niet al te lang duren, hoe denkt ge u dan te redden ?

Vervliet : - Geen zorgen voor morgen, vrouw.

Lucy : - Schoon babbelen, ferm drinken, en andermans geld doen rinkelen, dat kunt ge goed.

(Een klok begint te slaan)

Vervliet : - Zie de vogels des velds, zij zaaien en maaien niet. En toch hebben zij te eten. Voorwaar, ik zeg u...

Lucy : - Ge kunt mij ook op vogelzaad zetten, egoïst !

Vervliet : - Goed tegen verstopping, Lucy. In de soep.

Lucy : - Mijn purganolkes zijn beter. Ik... tien... elf... twaalf. 't Is toch nog geen middernacht. Hé ! Hubert ! Hebt ge dat gehoord ?

Vervliet : - Wat gehoord ?

Lucy : - 't Sloeg dertien keer.

Vervliet : - Die klok is van slag, mens. Juist als gij. 't Is pas zeven uur. Kom, ons portooke. (Licht gaat uit) Eh, wat hebben we nu ?

Lucy : - Oei ! 'k Heb het voorzien ! Het spook ! De geest !

(Een wit fosfoorkleed wiegelt over en weer in de kamer)

Vervliet : - Sakker de popetjes, 't is toch een griezel. Aai, Lucy, zo hard niet nijpen, jong.

Sombere stem : - Ik ben... de rusteloze geest... De dolende... de gepijnigde... Achttien jaar reeds... Achttien...

Vervliet : - De tijd gaat toch rap eh, spook. Zestien jaar ben ik met deze... we zullen zeggen, dame, getrouwd. 't Schijnt mij nu pas van gisteren, dat ik toen op mijn kop ben gevallen.

Stem : - In deze kamer... was ik... op huwelijksreis... Christien... zo innig... had ik haar lief...

Lucy : - Laat ons vluchten, Hubert.

Vervliet : - Om in het donker van de trap te donderen zeker. Mij niet gezien.

Stem : - En... hier... in kamer dertien... ontdekte ik haar ontrouw... Een onheilspellend vuur... begon te branden... In mijn hart... Hevig en fel... Het verslond mijn gedachten... mijn wil...

Lucy : - Meneer het spook, alstublieft, laat ons buiten.

Vervliet : - En vertel uw triestige historie aan andere gasten. Want ik lach... Aai aai, zulk een dsoef op mijn kop. 't Doet zeer, zulle !

Stem : - Niemand... mag spotten... met de dolende geest... Ook Christien... spotte met mij... Zij tergde mij... Toen sloeg ik toe... Ik neep... Zeer lang...

Vervliet : - Verdekke, Lucy, laat mij los ! Seffens nijpt gij ook te lang.

Stem : - Op dit tapijt... lag Christien... Ik rende... de kamer uit... Door de stad... Naar zee... De volgende dag... vond men een lijk... in deze kamer... En een lijk... op het strand... Reeds de volgende dag...

Vervliet : - Ah ja, schone liedjes duren niet lang. Aai ! Juist op dezelfde plaats van daarjuist.

Lucy : - Een wafel op uw kop gehad zeker ?

Vervliet : - 't Was een harde oliebol.

Stem : - In het rijk der sterren... vond ik geen rust... Ik dool... En iedere verjaardag... kom ik drie nachten... op deze kamer... Drie nachten... Perpétuó...

(De schim zweeft over en weer op het toneel. Daarna zinkt ze langzaam in de vloer weg. Licht weer aan.)

Lucy : - Hubert, meneer het spook...

Vervliet : - Zeg pimpopetjes maar gewoon spook ! Geen meneer. Hij is toch weg.

Lucy : - Geloofst ge nu in spoken, Thomas !

Vervliet (wrijft over zijn hoofd) : - Aai ! Ja ! 't Is alsof hij met een houten hamer mepte ! Waren wij niet op vakantie, 'k zou dit gevalletje eens flink onderzoeken... Lucy. Lucy !

Lucy : - Ja ja, ge moet zo niet roepen, 'k ben niet doof.

Vervliet : - Hebt gij mijn jas verlegd ! Hij lag op de leuning der sofa.

Lucy : - Dat heb ik niet bemerkt.

Vervliet : - Wat ziet gij ook, buiten schone mannen, en schone kleedjes. Nu ligt mijn jas daar.

Lucy : - Wie let er speciaal op een jas.

Vervliet : - Iemand die weet, dat er vijftig duizend frank in zijn portefeuille steken ! (Neemt de jas. Zoekt.) O ! Ooo ! Ziet ge niet, dat ik bleek word, Lucy ?

Lucy : - Nu ge 't zegt.

Vervliet : - Hebt gij soms mijn portefeuille gepakt ?

Lucy : - Neen.

Vervliet : - 't Is zeker ?

Lucy : - Neen.

Vervliet : - 't Is dus niet zeker ?

Lucy : - Ja.

Vervliet : - Lucy ! Hebt gij ze genomen ? Ja of neen !

Lucy : - Neen. 'k Zei ja, dat het zeker was van neen.

Vervliet : - We zijn geruïneerd ! Platzak. Meneer uw spookske pakte al ons geld.

Lucy : - Neen !

Vervliet : - Nu is het ja ! Kijk, leeg. Al mijn zakken leeg.

Lucy : - Zoals vroeger.

Vervliet : - Verdoeze ! Niet lachen eh, Lucy ! Of ze vinden hier morgen weer een lijk.

Lucy : - En een nieuw spook. Ma haar geld weg. Ons laatste. Dat kan toch niet.

Vervliet : - 't Kan wel, als er een "meneer" spook in de kamer komt.

Lucy : - Wat hebben die aan geld. (Met sombere stem) "In het rijk... der sterren... dool ik... achttien jaar reeds..."

Vervliet : - Gottokes toch, dat ons heer zoiets heeft geschapen. Lucy, 'k wil de direktEUR spreken. Seffens ! Hij moet de politie roepen, een onderzoek laten instellen.

Lucy : - Wacht. Een minuutje, Hubert. Niet te rap... Men zal hier zoals elders, toch ook wel een hotelassurantie hebben ?

Vervliet : - Om ons vijftig duizend frank terug te betalen.

Lucy : - Ons honderd duizend.

Vervliet : - Vijftig.

Lucy : - Honderd.

Vervliet : - Maar allee, kunt ge nu al niet meer tellen ook.

Lucy : - Wij zijn geen arme krotters, al weet meneer Vervliet niet, hoe hij volgende maand eten en huishuur zal betalen. Hebt gij de patron verteld, hoeveel ge bij u had, toen wij binnen kwamen ?

Vervliet : - Natuurlijk niet. Dat ware al te belachelijk.

Lucy : - De patron weet het niet. Dus, heeft meneer het spook u - honderd - duizend - frank lichter gemaakt. En de assurantie zal terugbetalen.

Vervliet : - Lucy ! Ons heer heeft toch een goed werk gedaan, toen hij u op de wereld liet komen. Prima vrouwke ! (Loopt naar de deur en roept) Bestolen, 'k ben bestolen ! Een spook was op ons kamer. Meneer de direktEUR ! Politie !

Lucy : - Als toncelspeler zou hij nog aan de kost kunnen komen.

Vervliet : - DirektEUR ! Politie !

(Stemmen achter de schermen) : - Ja ja, we komen. Maak zulk geen lawaai ! (Lempan en Carla op)

Lempan : - Wel, wat scheidt er hier, meneer ? Ge huilt, precies of mijn hotel brandt af.

Vervliet : - Urger dan brand, sakkerdorie ! Potdoeze ! Pimperpopotjes !

Lempan : - Zachtjes, meneer. Kalm. Niet zo vloeken. De andere gasten hebben recht op rust.

Lucy : - Patron, er was hier juist een meneer spook op ons kamer.

Carla : - Een spook ! 'k Heb het u gezegd eh Jos, dat er weer vodden zouden van komen. De dertiende April. Juist zoals de vorige jaren.

Lempan : - Onzin. Meneer en madame Vervliet, ge komt toch niet van de boerenbuiten ?

Lucy : - Van meubelfabriek Decoene, patron ! Stijlmeubelen.

Lempan : - Verstandige mensen, uit de twintigste eeuw.

Lucy : - We zijn nog altijd in de jaren negentien honderd, als ge het niet weet.

Lempan : - Er bestaan toch geen spoken. Dood is dood. En amen is uit. 't Is gedaan, als ge uw kikkelaar hebt gezet. Niemand komt terug.

Vervliet : - Maar die kerel die hier achttien jaar geleden zijn vrouw vermoordde, komt wel terug ! En 't is een modern spook, meneer de direktEUR. Heeft die sinjeur van vroeger soms zijn rekening niet betaald ? Want 't was een spook, met lange vingers.

Carla : - Weeral ! Kitty Langfingers !

Lucy : - Die meneer spook stal mijn man zijn portefeuille. Met honderd... duizend... frank er in.

Lempan : - Amaai ! Zoveel geld. Zulk een som werd hier vroeger nog nooit gestolen.

Vervliet : - 't Is dus de eerste keer niet ? Er werd hier reeds gestolen ?

Lempan : - Hoe chieker het hotel, meneer, hoe meer dieven er op af komen.

Lucy : - 't Was verschrikkelijk, eerst de angst om die meneer spook. En daarna onze spaarcenten kwijt, waar mijn Hubert zo hard voor gewerkt heeft.

Vervliet : - Ja. 't Was niet gemakkelijk om ze van Ma Decoene los te krijgen. Meneer de direktEUR, ge moet seffens de politie verwittigen.

Lempan : - Ja maar, jamaar, niet te haastig, beste gasten.

Carla : - Haast en spoed, is zelden zoet. Kijk eens naar de beroemde Maigret, van Simenon. Eer hij een onderzoek begint, kucht hij, steekt zijn pijp aan, puft enkele keren bedachtzaam, en...

Lempan : - En, met de pijp in de mond... Wanneer zal mijn vrouw eens haar smikkel houden ! Meneer Vervliet, deze bizarre diefstal, als het een diefstal is, moet eerst grondig besproken worden.

Vervliet : - Grondig besproken ? Allee, waarom ? Een heliboel nutteloze blabla.

Lucy : - Ge hebt toch een gasten - diefstal - assurance, patron ?

Carla : - Ah ja, natuurlijk.

Vervliet : - Dan zal IK u eens vertellen, hoe er moet gehandeld worden.

Lucy : - Mijn Hubert is zo dom niet, als hij er uitziet.

Carla : - Dat zou niet mogelijk zijn.

Lucy : - We werden vroeger al bestolen. In hotels.

Vervliet : - Sst ! 'k Herhaal, ge handelt als volgt, meneer Lempan.

Eerst verwittigt ge de politie. Die doet haar onderzoek, gewoon, een routine onderzoek. Zij vinden niets.

Lucy : - Zoals de vorige keren.

Vervliet : - En het politierapport gaat naar de assurance. Die zenden daarna een ambtenaar. Die doet ook zijn onderzoek.

Lucy : - En vindt niets.

Vervliet : - En... de assurance betaalt. Als de dief, of de buit niet teruggevonden worden.

Carla : - Natuurlijk vinden zij niets. Begin maar eens een spook te pakken. Nat Pinkerton, de beroemde Liverpoolse detektief zat ook eens in een dergelijke zaak gewikkeld. Hoewel hij uiterst kalm en behendig was...

Lempan : - Sneed hij zich toch in zijn vinger. Was dat kermen dat hij deed ! Carla, als ge nog één keer over die stomme detektive-ezels begint, laat ik u met hotel Repos, en heel de rattaplan zitten. 'k Vertrek naar het vreemdelingenlegioen !

Carla : - Niet overdrijven eh, Jos. De rattaplan ! Ons schoon hotel. Met maar een klein hypotheekske. Als wij een detektief vragen, moet er geen politie bij tepas komen.

Vervliet : - Is het ook na het rapport van een detektive, madame...

Lempan : - Dat de assurance zal betalen ? Ge moogt op uw twee oren slapen.

Carla : - En dat zal u niet moeilijk vallen, ze zijn groot genoeg.

Lempan : - Maar 't zal toch van geen leien dakje lopen, om de assurance honderd duizend blieken te doen lammeren.

Lucy : - Vissen kunnen niet lammeren, patron. Wat onzin is dat. Maar wij staan vast in ons schoenen. We zijn eerlijke mensen. Eerlijk als meubelfabriek François Decoene. Stijlmeubelen.

(Diève op)

Diève : - Voila, hier ben ik terug van mijn wandeling. Heerlijk was het, op de promenade Albert. Ik dacht, nu Casimir Diève de Meulebek van strand en zee heeft genoten, het wonder der natuur heeft bezichtigd, en na een fijn soupetje, soufflet homard à la toutanière, met een excellent glaasje grand cru Dubousac, jaar 68. Onder ons, 68 was een superbe wijnjaar, vooral voor de rouge. Dus met die Dubousac overgoten, terwijl mijn zakenrelatie, schitterende carrière, in restaurant l'or de l'or...

Lempan : - Meneer Diève, wilt ge de slagbomen ophalen, de trein is al lang voorbij. En, wat ik zeggen wou; ge komt hier ongelegen. Zeer ongelegen.

Diève : - Tiens tiens tiens.

Lempan : - Uw kamer draagt nummer twaalf. Daar hoort ge thuis.

Carla : - Hier naast.

- Lempan : - Ja. Ik stel prijs op de privacy mijner gasten.
- Lucy : - Zouden wij het uit de vaciprie terugbetaald krijgen, Hubert ?
- Lempan : - De gasten van dertien wensen geen andere personen op hun kamer.
- Diève : - Geen personen. Maar ze kregen wel een spook !
- Lempan : - Meneer Diève, 't is pas gebeurd ! Gij komt het hotel binnen, en ge zijt op de hoogte !
- Diève : - Ik hoorde roepen en kermen. Naturellement, er kan al eens een kleinigheid zijn, in welk hotel niet ? En hoewel Repos zijn naam steeds eer aandeed, en ik er met het grootste genoegen, meer dan een maand verbleef. Met zijn charmante direktie, zijn efficiënt personeel, zijn befaamde fijne keuken, krokante krokettjes, onder andere, een zeer aangenaam verblijf dus, een Diève de Meulebek waardig...
- Lempan : - Maar ! Als die Casimir Bullebek nog een tijdje in mijn hotel wil vertoeven...
- Carla : - Zal hij met pieten moeten tevoorschijn komen.
- Diève : - Met wat, chère madame ?
- Lucy : - 't Is hier een raar hotel, waar de blicken kunnen lammeren. Nu spreekt men van pieten.
- Carla : - Ge zult met blietsfer moeten aankomen, Belgische bankbriefjes, door onze beste Baudwijn gewaarborgd, als ge dat beter verstaat.
- Lempan : - Ze zijn wel gedevalueerd, maar worden nog altijd in dank aanvaard.
- Diève : - Ah ! Steeds die laag tegen de grondse geldkwesties. Waaraan gewone burgermensen zoveel belang hechten. Want geld, dat krom is...
- Carla : - Maakt slim, wat dom is.
- Lempan : - Babbelziek, wat stom is.
- Vervliet : - En een aftrekking, als het een som is. Maar met al die spitsvondigheden, verdoeze, krijg ik mijn geld niet terug !
- Lempan : - En ik mijn achterstallige maand niet, van die franse papegaai.
- Diève : - Papegaai ! Welk een affront ! Een zeer geacht en geprezen...
- Lempan : - Heerschapp, maak het kort ! Genoeg mooie praatjes. 'k Ben ze zat !
- Diève : - Dronkenschap, monsieur Lempan, foei ! Een der ergste ondeugden. Wanneer...
- Lempan : - Mens, kunt ge niet kort en bondig zijn.
- Diève : - Als het moet ! Hier ! Drie en dertig duizend frank. Kwitantie s.v.p. !
- Carla : - Ons geld ! Jos ! Zijn schuld !
- Lempan : - En een uur geleden bezat hij geen rode duit.
- Diève : - Rood ! Monsieur ! Nogmaals, ik protesteer, met de meeste klem : ik ben geen kommunist.
- Carla : - Als ik het weten mag, waar komt dat geld vandaan, meneer Diève ?
- Lempan : - Mij is het gelijk waar hij het haalde, Carla, al was het uit een kaberdoeske. Zijn rekening is betaald.
- Lucy : - Maar wij kunnen niet boffen. Meneer het spook is er met ons... honderd duizend frank vandoor.
- (Foreighner op. Spreekt met sterke Amerikaanse tongval.)
- Foreighner : - Sorry. Wat hoor ik ? Een spook ?
- Vervliet : - Een met lange vingers !
- Foreighner : - Een spook dat steelt ? Oh, dat like ik very much !
- Lucy : - Wat zegt hij, Hubert ?
- Vervliet : - Hij lijdt er van, de duts.
- Lucy : - Wat is het toch plezierig, als gij zo goed al die talen verstaat.
- Vervliet : - Ik versta zo goed Engels als Spaans.
- Lempan : - Ja, allebei niet.
- Foreighner : - Een spook was werkelijk hier, in deze kamer ?

- Lucy : - Ja, in kamer dertien, waar wij geen minuut langer blijven !
- Foreighner : - Hoe opwindend ! Joe gaat weg, missis ? Zeer zeker ?
- Mag ik Joe dan mijn kamer met salon, en eigen badkamer aanbieden ? Ruilen ? Zonder dat Joe meer moet betalen. Ik wil hier, in de spookkamer wonen. Het is so opwindend, ik sal kunnen fertel in America. Ik heb in Europ, in Ostend een oud spook ontmoet.
- Vervliet : - Achttien jaar oud.
- Foreighner : - En ik, Alan Foreighner, heb dat spook ontdeekt.
- Lempan : - Ontmaskerd.
- Foreighner : - Ja, doek en masker, weg. Ik sal het met een, twee, drie bullets in zijn body naar de vloer hebben gepaft.
- Lucy : - Bullets ? Hubert, wat zijn dat ?
- Vervliet : - Stieren denk ik, Lucy.
- Lempan : - Kogels, geleerde taalkundige !
- Lucy : - Ge zult er los doorheen schieten, mister Jankie.
- Foreighner : - Neen, missis. Spoken zyn te overwinnen. Wy, Americans, met onse wapens, wy iederceen overwinnen. Van niemand bang, wy overal zyn.
- Lempan : - Ja, ook in Florennes. Maar we zijn hier in Oostende.
- Foreighner : - Ik blyf op deze kamer. En wacht op het spook. 'k Zal iets sensationeel beleven.
- Vervliet : - Best meneer, best. Voor ons niet gelaten. Lucy ?
- Lucy : - Valiezen weer gevuld. En zo rap als de bliksem er vanonder.
- Patron, 't is wel zeker, die mister heeft een salon bij zijn slaapkamer ? En voor ons blijft het dezelfde prijs ?
- Lempan : - Dat spreekt. Dertien honderd frank daags.
- Lucy : - Oh neen. Weeral die dertien ! Hubert, smijt alles rap in de valiezen, dat wij hier in 's hemelsnaam weg zijn.
- Lempan : - Kitty zal u de suite tonen. En zij kan ook mister Foreighner helpen, om naar hier te verhuizen. (belt om Kitty)
- Carla : - Moest het spook terug keren, mister Americano, zoudt ge ons niet kunnen bellen ? Dat ware enig zeg, indien we verwittigd waren, en wij het ook konden meemaken. Drie maal kort bellen, drie maal lang, en weer drie keer kort.
- Lempan : - Dat is S O S, Carla.
- Diève : - Maar laat mij er buiten. 'k Heb het al gezegd ik ben noch sos, noch kommunist.
- (Kitty op)
- Kitty : - Wat werd er hier besloten, op de grote vergadering der bleekgezichten ?
- Carla : - Een beetje eerbied, Kitty ! De gasten van dertien verhuizen naar vijf.
- Foreighner : - En vyf komt naar dertien. Graag !
- Kitty : - En op trinadat Apriel doolt de oeme, het spook, hier rond. Klaar met uw valiezerij, messieurs dames ? Allega.
- Foreighner : - Kom ik ook mee, miss ?
- Kitty : - Yes. Follow de gids.
- (Kitty, Foreighner, Vervliet en Lucy af)
- Lempan : - Ge kunt zien, dat het een vreemd dienstmeisje is. Zo handig. Van alle markten thuis.
- Carla : - Ook van de vlooiemarkt...
- Diève : - Maar mijn geld, cher monsieur, mijn drie en dertig duizend frank, komen niet van de vlooiemarkt. Ik wil een kwitantie.
- Lempan : - Zult ge krijgen, meneer Diève. We gaan naar de hal, om uw rekening te halen. Drie en dertig duizend frank. Het zijn zeker uw laatste ?
- Diève : - Mijn laatste ? Oh neen. Mijn zakenrelatie... was vrijgevig.

'k Heb er nog zeventien over. Ik kreeg vijftig duizend.

(Lempan en Diève af)

Carla : - De vorige jaren spookte het ook, rond de dertiende April. Maar 't was bijlange niet zo opwindend als nu. En nooit ontdekte men, wie het spook was. Hé, daar denk ik aan iets. Indien IK er mijn speurneus eens tussen stak? Honderden detektives heb ik gelezen. Ik weet stilaan hoe het moet. En 'k heb een handleiding. Ha, ik word een tweede miss Marple! Maar veel jonger, natuurlijk. En schoner!

(Kitty op, met Foreignner. Kitty toont Carla een polshorloge.)

Kitty : - Kijk eens, madame. Wat een prachtstuk. Een tshasee crono, tot een honderste van een seconde, met dag en maand. En met de tijd in Amerika en Europa.

Carla : - Kitty Langfingers, weeral. Schandelijk!

Kitty : - 'k Had het vast, zonder dat ik het zelf wist.

Carla : - Teruggeven!

Kitty : - Goed, goed. Mister Foreignner, is dit soms van u?

Foreignner : - Van my? Oh yes! Waar heb joe dat vandaan?

Kitty : - 'k Vind het hier zo juist op de vloer.

Foreignner : - Op de vloer? 'k Zal het daar ferloren hebben. Mysteries. Dit duur crono besit een dubbel slot. Kan niet los.

Carla : - Met zulke dingen moet men voorzichtig zijn. Is het niet, Kitty?...

Kitty : - Coudfingers. Ja, zeer voorzichtig.

Foreignner : - So, nu instaleer ik my. Met my blaffer in my hand. Men colt 32. Nog nooit schoot ik mis. Altyd roos. So gerust ben ik, misses, dat ik myn geldtas hier naast my leg.

Kitty : - Ah, indien ik een dief was, zou ik...

Carla : - Zoudt ge niet beter zwijgen, over dieven, Kitty!

Foreignner : - Hier sitten tien tousand dollars in. Cash!

Carla : - Mister Americano toch! Tien duizend dollars! Zulk een groot bedrag. Steek dat rap in uw binnenzak. Heel diep in uw binnenzak.

Foreignner : - Ik ben niet bang.

Carla : - Wie niet bang is, krijgt ook slagen. Enfin, 't is uw geld. Ik wens u een kalme nacht.

Kitty : - Zonder gemec bezoek. Maar moest hij komen, geef hem mijn groetjes. En kijk, of hij soms ook een gouden tshasee draagt.

Carla : - Kitty! Onverbeterlijk!

(Carla en Kitty af. Foreignner sluit de deur af)

Foreignner : - En nu ik wacht, spook. Opwindend. Ik wacht. Sorry, nu zal joe zeker niet komen?

(Gong begint te slaan. Tegelijkertijd dooft het licht.)

Foreignner : - Ha, hy komt toch! Hoe bly ik ben.

(Witte gestalte op toncel)

Stem : - Ik ben de rusteloze... de dolende... Gepijnigd... Achttien jaar... Een onheilspellend vuur...

Foreignner : - Sen false bedrieger zyt jy! En ik sal u ont... doek af doen.

Stem : - Op dit tapijt... lag Christien... Geesten leven eeuwig.

Foreignner : - Dat sullen wy sien. Daar! (schiet) In dat hart dat brandt. Daar! Nog een schot, nog een.

Stem : - Niemand... zal mij beletten... hier terug te keren... Mijn straf... Christien...

Foreignner : - Aai!

(Foreignner roept van pijn. De gestalte verdwijnt. Licht aan. De Amerikaan ligt op de vloer. Nu stemmen voor de deur.)

Stemmen : - Mister Foreignner. Hebt gij geschoten? Was het spook er weer? Open de deur. De deur is op slot.

Lempan : - Ik neem de dubbel sleutel. Nu zullen wij eens zien wat er gebeurd is. Zo, de deur is open.

(Lempan, Carla, Vervliet, Lucy, Diève op)

Lucy : - O ! O ! Kijk. Hij is er aan !

Carla : - Dood ! Weer een moord in hotel Repos ! Hoe opwindend !

Lempan : - Hij is niet dood, Carla. Spoken kunt ge niet doden, maar zij zelf doden ook niet. Dat wordt tenminste geschreven, voor wie het gelooft.

Carla : - Ja Jos, 't is de waarheid. Toen Agatha Christie over dat geheimzinnig geval in het oude kasteel Drakenstein schreef, of, was het Simonon, zo goed weet ik het niet meer. 't Kon ook een episode uit Tatort zijn. In elk geval...

Lempan : - Help mij hier liever met dit geval. Hop ! (klapt op Foreigners gezicht) Zo krijgt men een Amerikaan best wakker. Anders blijven zij slapen. Dat deden de Japanners ook, in Pearl Harbour. En ze werden rap wakker. Ziet ge, hij komt bij.

Foreigner : - Ik... Wat... Waar ben ik ?

Lucy : - Op kamer dertien. De spookkamer.

Foreigner : - Dertien... Een spook. O yes ! Ik herinner my. (Staat recht) Goede friends, het spook was er weer. Hier. En ik, Alan

Foreigner, ik schoot het neer. Heb joe de schoten gehoord ?

Carla : - Wij vonden u op het tapijt, mister. Maar nu is het genoeg, nu ga ik mijn onderzoek beginnen. Handleiding. Blad een. Mister

Foreigner, Amerikaans staatsburger. Ongehuwd, zoals in ons hotelregister staat. Op toeristisch bezoek in Europa. Zijt ge gekwetst ?

Foreigner : - Ik gekwetst, wel neen. Ik voel my so lekker als een...

Vervliet : - Als een gepluimde kip, na de doortocht van het spook.

Foreigner : - Gepluimd ? Ha ha ! Ik niet so stom was als joe, om my te laten be... be... steel...

Vervliet : - Kijk eens, Lucy, wordt hij ook bleek ?

Lucy : - Ja Hubert, zoals gij, een uurtje geleden.

Foreigner : - Damned ! My geldtas. My tas ! Met tien tousand dollars !

Carla : - Verdwenen zeker ?

Lempan : - Gegaan met de wind !

Diève : - Tien duizend dollars ! En nu de dollars zo hoog staan. 't Is geen muggescheet ! O pardon !

Carla : - Niet bang, en toch slagen gekregen, zoals ik voorspelde, mister Americano. Handleiding, blad drie. Wie, wat, wanneer, waarom, welk, waar, waarin en waaruit.

Lempan : - Carla, seffens geef ik u een mep, ge zult dan weten, wanneer, waar en waarop. Zoudt ge niet beter de fricten voor morgen gaan doorsteken ?

Diève : - Voor mij liever kroketjes, madame. Toen ik drie maanden geleden in hotel Splendide verbleef, na een voorgerecht dat was om uw vingers af te likken, enfin, figuurlijk gesproken, een Casimir Diève de Moulebek zou zoiets niet doen, want als men de etikette, en het protocol tot in de puntjes volgt, kan men...

Lempan : - Niet verder naar uw stomme praatjes luisteren ! Ik zie alleen de feiten. Dat spook, als er een is, bezocht voor de tweede maal deze nacht hotel Repos. En 't is een stelend spook. De eerste maal...

Carla : - Mijn handleiding, Jos, blad vier.

Lempan : - Bek dicht !

Vervliet : - En portefeuille open. Mijn vijftig...

Lucy : - Ons honderdduizend frank, zijn schampavie.

Foreigner : - En my tien tousand dollars, ook naar Oktavie !

Carla : - Al mag ik van meneer mijn gemaal mijn bek niet open doen, toch zal ik voorlezen, wat hier in mijn handleiding staat. Speciaal hoofdstuk :